

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jaroslavy Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **MVDr. J. S.**, zastoupeným Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem, se sídlem AK Brno, Joštova 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.4.2010, č.j. JMK 162236/2010,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 15.4.2010, č.j. JMK 162236/2010, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 30.232 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Mgr. Bc. Ivo Nejezchleba, advokáta, se sídlem AK Brno, Joštova 4.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22.10.2009, č.j. SÚ ZM 109/2009 – 44314/2009/Ša, Městský úřad Blansko, odbor stavební úřad (dále jen stavební úřad) zamítl žádost původního žalobce Ing. R. K. o dodatečné povolení stavby „objektu technického zabezpečení vodní nádrže“ na pozemku ve zjednodušené evidenci – původ pozemkový katastr (PK) p. č. 102/1 v k.ú. Holštejn (dále jen stavba).

Proti tomuto rozhodnutí původní žalobce podal odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto rozhodnutím ze dne 15.4.2010, č.j. JMK 162236/2010.

Původní žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. V průběhu řízení usnesením ze dne 31.10.2011, č.j. 31A 49/2010 – 81 krajský soud připustil, aby na místo původního žalobce vstoupil do řízení žalobce, protože se stal výlučným vlastníkem pozemků, na nichž se nachází dotčená stavba, a to na základě smlouvy o převodu vlastnického práva a rozhodnutí pozemkového úřadu o výměně vlastnických práv v pozemkové úpravě.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25.1.2012, č.j. 31A 49/2010 – 115 žalobu zamítl. Nevyhověl žalobě z důvodů tam uvedených, především se neztotožnil s námitkou, že orgány ochrany přírody nevydaly použitelné závazné stanovisko ke vlivu stavby na okolní prostředí. Závazným stanoviskem dotčeného orgánu ze dne 6.12.2004, č.j. MBK/2702/2004/Kn/1 bylo autoritativně a závazně rozhodnuto o kolizi předmětné stavby s právními nástroji ochrany přírody. Zmiňované závazné stanovisko bylo vydáno Ing. J. U. původnímu žalobci. (Současný žalobce je v pořadí třetím žalobcem).

Krajský soud dovodil, že předmět správního řízení, ve kterém bylo vydáno shora uvedené závazné stanovisko, je totožný s předmětem řízení v posuzované věci. Stavba, o jejíž povolení žádal Ing. U. (dále jen „rekreační objekt č. 2“), se nacházela na parc.č. KN 104/5 v k.ú. Hoštejn. Plocha tohoto pozemku je tvořena parcelami zjednodušené evidence pozemkového katastru parc.č. PK 104 a p.č. PK 102/1 v k.ú. Holštejn. Právě na pozemku p.č. PK 102/1 se nachází stavba, o jejíž dodatečné povolení žádal původní žalobce. Obě stavby mají navíc totožné stavebně technické parametry. Ve věci již dotčený orgán vydal nesouhlasné závazné stanovisko, dalšímu posouzení vlivu stavby na okolní prostředí proto bránila překážka věci rozhodnuté.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti postupu správního orgánu spočívající v odlišném způsobu rozhodování v obdobných věcech. Postup stavebního úřadu žalovaného byl zákonný, jejich rozhodnutí vycházelo z nesouhlasného závazného stanoviska dotčeného orgánu.

Podle krajského soudu správní orgány postupovaly v souladu s § 149 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že ve věci bylo vydáno negativní závazné stanovisko, již dne 6.12.2004, č.j. MBK/2702/2004/ŽP/Kn/1, je nezbytné chápat jako jediný relevantní a současně závazný podklad vydaný podle zákona o ochraně přírody a krajiny i pro předmětné řízení o dodatečném povolení stavby „objektu technického zabezpečení vodní nádrže“ vedeného stavebním úřadem podle ust. § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. (stavební zákon). Zmiňované pravomoce rozhodnutí již nelze změnit či zrušit. Při hodnocení žádosti o dodatečné povolení stavby dle ust. § 111 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, stavební úřad, který nemohl dojít k jinému závěru, než že žádost nesplňuje požadavky dotčeného orgánu na

úseku ochrany přírody ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. Z podkladů řízení vyplývá, že stavebník (vlastník stavby) neprokázal soulad stavby s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Žalobce s tímto rozhodnutím krajského soudu nesouhlasil, podal včas kasační stížnost a NSS svým rozsudkem ze dne 10.1.2013 č.j. 8As 23/2012 – 32 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25.1.2012 č.j. 31A 49/2010 – 115 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V kasační stížnosti namítal, že v řízení nebylo vydáno závazné stanovisko, které by se vztahovalo k předmětné stavbě, účastníkům řízení a době, ve které řízení probíhalo. Dotčené orgány se nezabývaly vlivem předmětné stavby na okolní prostředí. Své rozhodnutí opřely o závazné stanovisko z roku 2004, které neodráží aktuální ekologickou a krajinnou v situaci. Tyto faktory zohledňoval předloženým znaleckým posudkem, ke kterému však správní orgány nepřihlédly. Stanovisko, které odůvodňuje nevhodnost umístění stavby v dané lokalitě existenci lokálního biocentra „Nad horním mlýnem“ a významného krajinného prvku (údolní nivy vodního toku Bílá voda), je nepřezkoumatelné a nezákonné. Vzhledem k tomu, že biocentrum bylo vymezeno pouze v rámci mapového generelu zpracovaného soukromou společností a nebylo schváleno a vydáno v rámci územního plánu, není právně účinné a nemůže zakládat práva a povinnosti dotčených osob. Zákon č. 114/1992 Sb o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, umožňuje umisťovat stavby v oblasti významných krajinných prvků. Takový zásah však podléhá posouzení dotčeným orgánem z hlediska dopadu do jeho stabilizační funkce. Stanoviska správních orgánů postrádají toto posouzení, proto jsou nepřezkoumatelná a zmatečná. Správní orgány si chybně vyložily usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. 6As 7/2005 – 27, a to v tom, že postup správního orgánu, který pouze odkázal na stanovisko vydané téměř před 5-ti lety neposuzuje aktuální situaci v lokalitě, je nespravedlivé a popírá zásady dobré správy.

Žalobce v kasační stížnosti namítal, že lokalita, ve které je umístěna předmětná stavba, byla podle nově zpracovaného územního plánu obce Holštejn z listopadu 2011 zařazena mezi zastavitelné plochy, na které je možno umisťovat stavby pro turistiku a rekreaci. Tomuto typu stavby odpovídá i předmětná stavba (přízemní dřevěný srub). Žalobce si je vědom, že existence nového územního plánu není relevantní pro přezkum správních rozhodnutí, přesto chtěl tímto způsobem poukázat na nesprávnost výkladu usnesení rozšířeného senátu, který byl použit správními orgány. Vzhledem k tomu, že rozsudek KS Brno je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a vychází z neúplně zjištěného skutkového stavu a jeho nesprávného posouzení navrhl jeho zrušení.

NSS kasační stížnost shledal jako důvodnou. Především upozornil, že krajský soud se opřel o usnesení rozšířeného senátu č.j. 6As 7/2005 – 97, které se vztahovalo na řízení podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen starý správní řád). Tento starý správní řád neobsahoval podrobnější úpravu vydávání a přezkumu závazných stanovisek a judikatura správních soudů týkající se této otázky nebyla jednotná, rozšířený senát vydal shora uvedené

usnesení, ve kterém vyslovil, že závazná stanoviska orgánu ochrany přírody je třeba považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s.

S přijetím nového správního řádu však došlo k částečné změně pojetí závazných stanovisek, kterým je věnován § 149 nového správního řádu a ustavení nové judikatury.

V posuzované věci orgán ochrany přírody vydal dne 1.10.2008 stanovisko, ve kterém odkázal na své rozhodnutí (závazné stanovisko) ze dne 6.12.2004, kterým vyslovil nesouhlas s umístěním stavby ve smyslu § 4 odst. 2 a § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor životního prostředí, tj. správní orgán nadřízený dotčenému orgánu (viz. § 149 odst. 4 nového správního řádu), závazné stanovisko potvrdil sdělením ze dne 12.3.2010, č.j. JMK 37952/2010, přičemž zdůraznil, že rozhodnutí dotčeného orgánu ze dne 6.12.2004 lze považovat za jediný relevantní a závazný podklad vydaný podle zákona o ochraně přírody a krajiny i pro předmětné řízení. Stavební úřad i žalovaný byly vázány závěrem dotčeného orgánu i jemu nadřízeného orgánu (srov. např. rozsudek ze dne 23.9.2010, č.j. 5As 56/2009 – 63), žádost původního žalobce o dodatečné povolení stavby proto zamítly.

NSS zdůraznil, že stavební řízení probíhající na základě žádosti Ing. U. o stavební povolení ze dne 30.8.2005 je třeba odlišovat od řízení o dodatečném povolení stavby probíhajícího na základě žádosti původního žalobce ze dne 29.5.2008. Jednalo se o 2 samostatná řízení, ve kterých byla vydána dvě závazná stanoviska, přičemž druhé odkazovalo na první. Tento postup bez dalšího nemusí být závadný. Z hlediska kontinuity ochrany přírody a krajiny je nepochybně žádoucí, aby dotčené orgány zohledňovaly svá předchozí závazná stanoviska a vycházely z nich. Ze stávající právní úpravy ostatně vyplývá, že dotčené orgány jsou vázány svými předchozími závaznými stanovisky (§ 4 odst. 3 stavebního zákona). Závazná stanoviska však na druhou stranu nelze vždy automaticky přejímat s pouhým konstatováním, že ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto, nebo že dotčený orgán je vázán předchozím stanoviskem a nemůže se od něj odchýlit. Tato argumentace by mohla vést ad absurdum k závěru, že i zastaralá a neaktuální závazná stanoviska vydaná před účinností nového správního řádu by bylo třeba dodržovat i přes zcela odlišnou situaci v území.

NSS poukázal na to, že je třeba mít na paměti, že příroda a krajina jsou proměnlivé složky životního prostředí a v důsledku plynutí času může docházet v životním prostředí ke změnám, ať již k pozitivním či negativním. Právě tyto změny by se měly projevit v posuzování vlivů záměru na okolní prostředí tak, že jeho ochrana bude přísnější nebo naopak mírnější. Pro úplnost lze dodat, že tento závěr nalezl odraz § 4 odst. 3 stavebního zákona, který zavedl institut navazujících stanovisek a navazujících závazných stanovisek. Tam mohou být uplatněna „pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo původní stanovisko vydáno, nebo skutečnosti vyplývající z větší podrobnosti pořízené územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, jinak se k nim nepřihlíží“.

Za relevantní podklad pro vydání konečného rozhodnutí by proto správní orgán měl považovat závazné stanovisko, které je v dané věci aktuální, tj. posuzuje vliv navrhované stavby na skutečnou situaci v území. Takovým stanoviskem mělo být pro předmětné řízení o dodatečném povolení stavby stanovisko ze dne 1.10.2008, resp. stanovisko orgánu nadřízeného dotčeného orgánu ze dne 12.3.2010, nikoliv stanovisko ze dne 6.12.2004. Byť byl totiž předmětem stanoviska z roku 2004 s největší pravděpodobností totožný závěr, resp. stavba jako v posuzované věci, stav prostředí, ve kterém měl být tento záměr umístěn, mohl být odlišný od stavu v roce 2008. Otázkou, zda stanovisko ze dne 1.10.2008 resp. stanovisko orgánu nadřízeného dotčenému orgánu ze dne 12.3.2010 posoudilo přezkoumatelným a zákonným způsobem vliv předmětné stavby nad okolní prostředí. Tato stanoviska byla vydána na základě § 149 nového správního řádu a jsou proto přezkoumatelná v rámci přezkumu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby. NSS závěrem konstatoval, že krajský soud nesprávně považoval za relevantní podklad pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby rozhodnutí dotčeného orgánu ze dne 6.12.2004, aniž by připustil argumentaci žalobce, že toto rozhodnutí nemohlo zohlednit stav životního prostředí v okolí stavby v roce 2008. Proto rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil.

Podle ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li NSS rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným NSS ve zrušovacím rozhodnutí. Zároveň zavázal krajský soud, že rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně rozhodl ve věci bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas.

Vzhledem k tomu, že NSS zavázal Krajský soud v Brně svým právním názorem, zrušil Krajský soud v Brně rozhodnutí žalovaného tak jak je ve výroku uvedeno ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. Vzhledem k tomu, že krajský soud převzal právní názor NSS je tímto právním názorem žalovaný v dalším řízení vázán. Především vydá ve věci aktuální stanovisko, které by posoudilo vliv navrhované stavby na skutečnou situaci v území. Zároveň se vypořádá s veškerými námitkami žalobce, včetně se vypořádá s důkazem předloženým žalobcem, tj. znaleckým posudkem ve vztahu ke stanovisku o dodatečném povolení stavby, v němž budou posouzeny všechny aktuální situace mající vliv na projednávanou věc.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci náleží náklady řízení spočívající v úhradě soudního poplatku a nákladů právního zastoupení v souladu s vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění. Celkem bylo přiznáno 8 úkonů po 2.100,-Kč tj. 16.800,-Kč, 8x paušál po 300,-Kč, to se rovná 2.400,-Kč, celkem tedy 19.200,-Kč. Vzhledem k tomu, že právní zástupce je plátcem DPH, náleží mu 21% z částky 19.200,-Kč, tj. 4.032,-Kč, celkem tedy 23.232,-Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce zaplatil soudní poplatky v celkové částce 7.000,-Kč, náleží mu tedy úhrada nákladů řízení v celkové částce 30.232,-Kč, kterou je

žalovaný povinen žalobci nahradit do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Mgr. Bc. Ivo Nejezchleba, advokáta se sídlem AK Brno, Joštova 4.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 4. listopadu 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová